

ЧОМУ БОГ ДОПУСКАЄ ВІЙНИ?

У всесвіті існують тільки дві сили: сила любові, спрямована на добро, дружбу, взаємне служіння; і сила насильства, спрямована на порушення чужих прав, захоплення чужого майна, чужих територій, експлуатації чужої праці, позбавлення волі тощо.

Силою любові володіє Бог, силою насильства – сатана. Він майстер на всякі підробки, але любов підробити не може, а без любові в людей не може бути миру. Замість любові виникає ненависть, «шукання свого», гордість, розбещеність, свавільня... Усі ці руйнівні почуття та мотиви ми успадкували від Адама. І, власне, вони й ведуть до війни.

Зло, що вселилося в людину, виявилось сильнішим за неї і зробило людину духовним паралітиком, що лежить у злі. «Весь світ лежить у злі», незалежно від того, розділяються народи чи об'єднуються, воюють чи живуть мирно, сплять у чернечій келії, як монахи, чи в розкішному готелі, живуть в бідності чи в достатку, визнають Бога чи відкидають Його – абсолютно всі. Люди високоморальні, як Никодим, і з жакливим минулим, як самарянка, однаково потребують зміни своєї гріховної натури.

Бог послав Христа у світ саме для того, щоб відродити їхні серця до нового життя і зробити «причасниками божественного єства» – людьми святими; «відкрити очі їм, щоб вони відвернулися від темряви до світла».

На жаль, більшість полюбила темряву більше, ніж світло, і відкинула спасіння у Христі.

Першим людям сатана обіцяв, що вони будуть, як боги. І це, звісно, був обман. Та, повіривши сатані, людина впродовж шести тисяч років прагнула досягти «блаженного» життя під керівництвом сатани.

Але – намарно. За останні чотири тисячоліття лише 268 років люди жили без війни. Один зі математиків підрахував, що втрати людських життів у всіх війнах в історії людства становлять 45-50 мільярдів душ – це в сім разів більше за нинішнє населення земної кулі. А скільки скалічених, понівечених і спустошених.

Підрахувавши витрати на «головні» війни, цей же математик сказав: «Дайте мені кошти, які народи світу витратили на війни, і я придбаю кожен квадратний метр землі на усій земній кулі. Я роздам цю землю всім, хто нині живе на планеті, і кожен здивується, побачивши, який великий він землевласник. У мене вистачить коштів для того, щоб кожній людині побудувати по палацу, одягнути всіх у вишукану одіж,

забезпечити на все життя їжею, паливом і всім необхідним. На кожному пагорбі я побудую школи, а у всіх селищах – університети.

Нарешті на всій планеті я споруджу світлі, затишні молитовні зали, в яких будуть проповідувати про любов нашого Небесного Отця, навчаючи, як жити по-братськи і як невинно славити Бога».

Чи можна вважати таку заяву не-реальною, якщо коштів на один повітряний винишувач чи атомний підводний човен достатньо, щоб забезпечити стандартним житлом вісім тисяч осіб.

Значна частина національного доходу кожної розвинутої країни нині йде на національну оборону. Вартість літаків, суден, балістичних ракет тощо сягає астрономічних цифр. Але найсумніше у всьому цьому – не страшні наслідки воєн, а те, що люди не взяли для себе корисних уроків. Люди, які ще недавно оголосили війну поза законом, сьогодні знову розпочали її.

Хтось, може, здивується, але Біблія не містить жодної Божої обітниці про те, що Бог не допустить війни. Навпаки, Бог говорить про неминучість воєн, землетрусів і скорбот, що насуваються на всесвіт. Говорячи про останній етап людської історії, Христос попереджає: «Ви ж про війни почуєте і про воєнні чутки, глядіть, не лякайтесь, бо статись належить тому. Але це не кінець ще. Бо повстане народ на народ і царство на царство, і голод, мор та землетруси настануть місцями. А все це початок терпіння породільних» (Матвія 24:6-8).

Війна має доісторичний початок і матиме постісторичний кінець. Її не можна знищити гучними резолюціями чи урочистими деклараціями. Як і не можна очікувати, щоб народи, керовані безбожними вождями, вирішували свої проблеми мирним шляхом.

Та безумовно настане час, коли війн не буде, – але це буде тільки за царювання Христа: «І Він буде судити між людьми, і буде численні

народи розсуджувати. І мечі свої перекують вони на лемеші, а списи свої на серпи. Не підійме меча народ проти народу, і більше не будуть навчатись війни!» (Ісаї 2:4). Вислів про мечі і лемеші не раз вживають, ведучи мову про загальне роззброєння.

В Об'явленні Івана Богослова (19-й розділ) Христос показаний як Вождь воїнства Господнього: «І побачив я небо відкрите. І ось білий кінь, а Той, Хто на ньому сидів, зветься Вірний і Правдивий, і Він справедливо судить і воює. Очі Його немов полум'я огняне, а на голові Його багато вінців. Він імя мав написане, якого не знає ніхто, тільки Він Сам. І зодягнений був Він у шату, покрашену кров'ю. А Йому на імя: Слово Боже. А війська небесні, зодягнені в білий та чистий віссон, їхали вслід за Ним на білих конях. А з Його уст виходив гострий меч, щоб ним бити народи. І Він пастиме їх залізним жезлом, і Він буде топтати чавило вина лютого гніву Бога Вседержителя! І Він має на шаті й на стегнах Своїх написане ймення: Цар над царями і Господь над панами».

що обрушилися на людство під час великої скорботи, сатана не може заспокоїтися, і дивно, що немає недостатку в «воїнах» і «царях», які сліпо виконують його завдання.

Вірити в те, що народи землі коли-небудь побачать усю безглуздість війни, роззброються і вже ніколи не воюватимуть, значить, не знати Святого Письма. Та коли ми знаємо Писання, ми не будемо лякатись і мертвіти від страху. Бо впевнені, що все буде добре: «І скоплена була звірина, а з нею неправдивий пророк, що ознаки чинив перед нею, що ними звів тих, хто знамено звірини приймав і поклонився був образам її. Обоє вони були вкинені живими до огняного озера, що сіркою горіло... Арешта побита була мечем Того, Хто сидів на коні, що виходив із уст Його. І все птаство наїлося їхніми трупами...»

Відповідей на запитання, чому Бог допускає війни, багато. Тому, що люди живуть без Бога. Тому, що сатана тримає світ у своїй волі і повстає проти людей, які живуть з Богом. Тому, що людина – вільна, розумна

Здається, це кінець усіх воєн, але далі з подивом читаємо, що сатана, який програв так багато битв, продовжує війну: «І я побачив звірину, і земних царів, і війська їхні, зібрані, щоб учинити війну з Тим, Хто сидить на коні, та з військом Його».

Після всіх страшних Божих кар,

особистість і сама відповідальна за свій вибір. Коли народи оголошують війну, вони не питають в Бога дозволу. Якби всі люди слухалися Христа і виконували заповідь про взаємнлюбів, жодної війни ніколи б не було.

Олег КАРПЮК

Коли смерть зазирає у вічі,
Не від сонця – від вибухів жарко,
Сльози з кров'ю течуть по обличчю,
У свободи ім'я є – ХАРКІВ!

Коли хочуть зламати крицю,
Роблять все, щоб дим серце виїв,
Мужньо й твердо стоїть столиця,
Бо ім'я у незламності – КИЇВ!

Коли ворог не стримує люті,
Обіцяє і смерть, і полон,
Лиш відвага зарадить у скруті,
А відвазі ім'я – ХЕРСОН!

Якщо танк окупанта в оселі –
Як розряд електричного струму,
Стійте, наче незламні скелі,
Бо ім'я у сміливості – СУМИ!

Коли замість харчів – оковита,
Й зброя ворога – голод і спрага,
Виживіть всупереч московиту,
Бо у сили ім'я – ВОЛНОВАХА!

Коли втрати вже, наче константа,
Серце зв'язує щем пекучий,
Врятувати від куль окупанта,
Може віра. Ім'я їй – БУЧА!

Коли бій все ніяк не згасне,
Ворог чоботом став на зап'ястя,
Не втрачаймо надії доточно,
Бо у щастя ім'я – ТАКИ ЩАСТЯ!

Вже як тисячу років тому
Потерпав від ординських набігів,
Переможе й московську чуму,
Бо у гідності ймення – ЧЕРНІГІВ!

Коли ворог все спалює вщент,
Від руїн на душі їдко й гірко,
Ти стоїш, як міцний постамент,
Бо в жертвості ймення – ОХТИРКА!

Коли навіть грозить катастрофа,
Не складе окупанту присяги,
Пройде з мужністю свою Голгофу
МАРИУПОЛЬ – це ймення звитяги!

Коли хижі ворожі ракети
Оскверняють святих небес синь,
Все ж не вийде зі згарищ бенкетів,
Бо у вірності ймення – ІРПІНЬ!

Не страхаючись дикого зброду,
Відбивають московські нагаї
Вільні діли козацького роду,
Бо надійність ми зовем МИКОЛАЇВ!

Коли ворог забрав навіть мрію,
Знищив все і з нас дико сміється,
Він ще помсту від Бога уздріє,
Справедливість ГОСТОМЕЛЕМ зветься!

Коли Захід уперто мовчить,
Маневрує туди-сюди «ловко»,
Наш народ сам себе захистить!
У безстрашності ймення – КАХОВКА!

Цих імен неможливо злічити,
Але правда одна-єдина:
Скоро буде орда розбита,
В перемоги ім'я – УКРАЇНА!

Над безкрайнім вкраїнським небом
Зірка миру засяє знов,
Є надія у мене й тебе,
Бо Господне ім'я – ЛЮБОВ!

Юлія ПОПУДНИК.

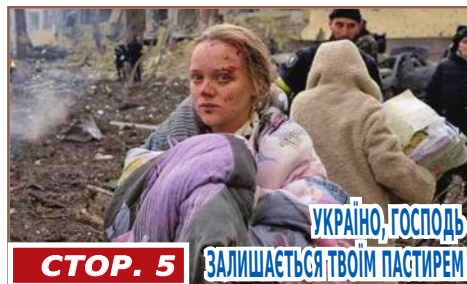
ПАТРІОТИЗМ - ЦЕ...

СТОР. 3

ЧИ ПІШОВ БОГ
З УКРАЇНИ?

СТОР. 4

УКРАЇНО, ГОСПОДЬ
ЗАЛИШАЄТЬСЯ ТВОЇМ ПАСТІРЕМ

СТОР. 5

ДОСТОЄВСЬКИЙ ДАЄ
ДОЗВІЛ НА ВБИВСТВО

СТОР. 6

"А Тому, Хто може зробити значно більш над усе, чого просимо або думаємо, силою, що діє в нас, Тому слава в Церкві та в Христі Ісусі на всі покоління на вічні віки. Амінь" (Ефесян 3:20-21).

ЗАЯВА ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ РАДИ ЦЕРКОВ І РЕЛІГІЙНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ З ПРИВОДУ ОБСТРІЛІВ РОСІЙСЬКИМИ ЗАГАРБНИКАМИ ЦИВІЛЬНИХ ОБ'ЄКТІВ В УКРАЇНІ

Від початку повномасштабного військового вторгнення Росії на суверенну територію України ми на власні очі спостерігаємо, як російські загарбники вдаються до найцинічніших і заборонених міжнародним гуманітарним правом способів ведення війни. Фактично Росія веде війну проти мирного населення України, адже цілеспрямовано обстрілює балістичними ракетами, у тому числі з території Білорусі, та авіацією житлові квартали, школи, дитячі садки, пологові будинки, лікарні та об'єкти критичної інфраструктури, необхідні для забезпечення життя мирного населення, використовуючи при цьому заборонені касетні та вакуумні боеприпаси.

Кричущими прикладами невинуватості жорстокості та нестриманої агресії російських загарбників є факти обстрілу гуманітарних коридорів, евакуаційних автобусів і навіть автомобілів швидкої допомоги. Зневажливе ставлення керівництва Росії до людського життя,

що ми бачимо відносно російських солдат, кинутих у гирло загарбницької війни, тепер проявляється щодо мирного населення України, яке змушене рятуватися від російських ракет і окупантів, мігруючи в безпечніші регіони нашої країни та до сусідніх держав Європейського Союзу.

Більше того, військовий напад Росії на Україну супроводжується обстрілами і бомбуваннями не лише об'єктів мирної інфраструктури та житлових будинків, а також і храмів. Як приклад, у селі В'язівці Житомирської області російські загарбники знищили церкву Різдва Пресвятої Богородиці, побудовану в 1862 році. Внаслідок обстрілів Росією центру Харкова 2 березня пошкоджений

Свято-Успенський собор Української Православної Церкви. 7 березня від російських снарядів постраждав молитовний будинок євангельської церкви «Нове життя» в місті Ізюмі Харківської області – будівля церкви повністю зруйнована. Після обстрілів загорівся православний храм у селі Заворичі Броварського району Київської області.

З різних фронтів російського

вторгнення надходять повідомлення про обстріли храмів, навіть тих, де знайшли прихисток біженці. Під загрозою атаки опинилася навіть найбільша духовна святиня – собор Софії Київської.

Зважаючи на це, Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій закликає НАТО як безпечного партнера України, ООН, Європейський Союз, ОБСЄ та Раду Європи вжити невідкладних заходів для запровадження над Україною безпальної зони та надання Збройним Силам України сучасної техніки протиповітряної оборони, включаючи літаки-винишувачі, з метою захисту найбільшої нашої цінності – людських життів та об'єктів цивільної інфраструктури від варварських обстрілів та бомбувань російськими загарбниками.

Київ, 8 березня 2022.

В УКРАЇНІ СТАЛАСЯ ГУМАНІТАРНА КАТАСТРОФА ЧЕРЕЗ ВТОРГНЕННЯ РОСІЇ - ЗАЯВА ВООЗ

Вторгнення Росії в Україну спричинило масштабну гуманітарну катастрофу. Наразі існують три пріоритети ВООЗ щодо системи української охорони здоров'я. Про це заявив голова Європейського бюро Всесвітньої організації охорони здоров'я Ганс Ключе.

Ганс Ключе перелічив наступні пріоритети організації:

- * доставка в постраждалі райони України життєво важливих медичних препаратів – таких, як ліки від діабету та серцевих захворювань, запаси яких закінчуються;
- * зміцнення системи охорони здоров'я у сусідніх з Україною країнах, де кількість біженців продовжує зростати;
- * відкриття операційного центру ВООЗ в Україні.

Через вторгнення Росії українська система охорони здоров'я опинилася під серйозним тиском, а в Європі за останні 75 років дуже швидко зростає кількість біженців, що спричинило кризу щодо прийняття переселенців, зауважив голова Європейського бюро ВООЗ.

СТОП ПАНІКА! НСУ І ЗСУ НАС БЕРЕЖУТЬ

Україна сьогодні перетворилася на палаючу піч. Подібну до тої, в яку вкинули колись відважних єврейських юнаків Шадраха, Мешаха та Авед-Него за відмову поклонитися бовванові. Ті юнаки не загинули – бо в печі вони були не самі, там на них вже чекав Син Божий.

Українці, у цій жахливій розжареній печі Син Божий з нами.

Це Він наказує штормам лютувати і вітрам віяти, не допускаючи ворожий десант висадитися на нашу землю і в прямому розумінні здувати його назад.

Це Він наказує хмарам покрити наше небо, і ворожі літаки змушені опускати нижче, в зону досяжності наших засобів ППО.

Це за Його наказом Небесні Сили воюють разом із Збройними Силами.

Це Він обнімає, втішає, заспокоює, відновлює сили і піднімає дух.

І це Він приймає душі загиблих героїв у Свої вічні обійми.

І коли ця війна закінчиться, ми почуємо сотні свідчень Його дивовижної любові.

А поки що вірмо! Стіймо! Молімося! Діймо!

Ворог лютує і з усіх сил намагається схилити нас до поклоніння боввану страху і паніки. Це лютя поразки і безсилля.

Та він вже програв цю війну.

Тому стоп паніка! Небесні і Збройні Сили України нас бережуть!

ВІДДАЙ СВОЇХ ДІТЕЙ МОЛОХУ, АБО БАБИ ЩЕ ПОНАРОДЖУЮТЬ!

Якось, почувши про потенційну небезпеку втратити під час військової операції величезну кількість солдатів, маршал Жуков, особливо не замислюючись, відповів: «Хай буде так! Баби ще понароджують!».

Ця фраза стала виразом ставлення воєначальників до цінності життя. Для матері життя сина – це все! Надії, очікування, гордість, майбутнє, втіха! А для начальника в бункері – гарматне м'ясо, безлика цифра. І повірте, це питання не політичне, і не військове – це питання духовне. Бо дух цього світогляду – дух сатани та дух диявольський.

Ще в давнину Бог сказав: «... хто дасть з дітей своїх Молохові, той нехай буде забитий» (Левит 20:2). Хто такий Молох? Це семітське божество, яке потребує людських жертвоприношень. Поклоніння Молоху вирізнялося принесенням дітей у жертву через цілопалення.

Ось витяг із моєї книжки «Валак», в якій це питання розглядається докладно: «Назавжди на згадку про Валака врізалася страшна картина, побачена в ранньому дитинстві. Ще будучи маленьким хлопчиком, Валак вперше був присутній на святі Молоха. Яксравно горіло багаття, здіймався високо в небо чорний дим, летіла незліченна кількість іскор. Кричали оголені жінки, кололи себе списами та ножами спітнілі від танців чоловіки-жертви. Батько був грубий, кричав на матір і раз у раз прикладався до

хутра з вином, з неприхованим задоволенням спостерігаючи за ритуальним хороводом жриць. А потім у чіхось руках заплакало немовля. Його підхопили на руки жінки зі збожевільними від танцю і вина поглядами й понесли до верховного жерця. Той підняв дитину високо над головою і, явно насолоджуючись її жалібним криком, з силою жбурнув у серце вогню, що палахкотів жаром. Натопт з ще більшою силою почав тупотіти ногами, кричати й верещати в екстазі. Таким було свято Молоха. Такі жертви любив бог Молох!

Дітей – від грудних немовлят до юних незайманок, що дозріли до заміжжя – споконвіку приносили у жертву жорстокому і страшному богу народ Валака. Для нього, тоді ще маленького хлопчика, було дивним і незрозумілим усе, що відбувалося навколо:

раптовий крик дитини, істерика матері, яку відштовхнув якийсь чоловік, жадібні язички полум'я, що безжально поїдали жертву. Тоді, побачивши цю картину, маленький Валак дуже злякався. Задихаючись від страху, він притулювався до материнських грудей і щосили заплющив очі, мокрі від сліз».

Уявіть собі рівень одержимості спільноти, готової кидати у вогонь своїх власних дітей! Та повернімося до нашої війни! Подивіться на фотографії, на розпластані та розіграні трупи російських солдатів, розкидані вздовж українських доріг. Українці борються на своїй землі! А російський солдат – гарматне м'ясо. Причому це не моя думка. Це реальність за визначенням країни, де він народився.

Тому в мене питання до російської жінки, до матері, до дівчини,

яка мріє стати мамою: А ти згодна з тим, що твоє улюблене дитя зробили гарматним м'ясом?

Якщо ти не замислювалася про це – настав час замислитися!

Якщо ти змирилася з цим – покайся і не віддавай дияволу своє дитя! Якщо тебе спіткала ця гірка доля – чому ти не кричиш на весь світ? Чого ж би боїтеся?!

Маленька пташка готова кинути в пашу леву, щоб вирвати своє пташеня! А російська жінка, витираючи сльози, проводить свого сина, щоб він став гарматним м'ясом у чужій країні! Не віддавай своїх дітей дияволу!

Стараймося як тільки можемо доносити це послання до російських жінок, особливо до тих, хто вірить у Бога!

Єлсей ПРОНІН.

УРАЖЕНА ГОРДІСТЬ

І знову це уражена гордість карлика. Третій рейх – це уражена гордість німців після принизливої поразки в Першій світовій. Сьогодні маємо те саме в особі керівництва РФ.

Уражена гордість після розвалу величчя СРСР і принизливої втрати світового лідерства. А вони дуже хочуть, щоби з ними рахувались.

Путін не бере слухавку від Зеленського. Тому що той для нього не існує. Він хоче говорити з Байденом. Оголошуючи «військову спецоперацію» на території України, Путін знову згадав про військове вторгнення Штатів у Югославію, Ірак, Афганістан. Мовляв, американцям можна, а нам чому ні? Якщо це в наших інтересах, ми будемо робити так само, нікого не питаючи. Словом, все і справді виглядає як тяганина РФ зі США. Як уже зазначалося, уражена гордість ображеного правителя

з імперськими амбіціями.

Я до кінця був переконаний, що події останніх місяців були грою на підвищення ставок. На жаль, я помилюся. Ображений кремлівський карлик прагне військовою силою зламати центральну владу в Україні та допомогти проросійським силам на південному сході самим визначитися щодо їхньої державності та зовнішнього курсу, подібно як свого часу США силою допомогли пригнобленим косоварам зламати гніт Мілошевича та сербської влади, попри всі застереження РФ не робити цього. Мовляв, ви тоді не слухали нас, тепер ми не будемо слухати вас. І змусимо нарешті

нас поважати.

Та між Україною і Югославією різниця – як між небом і землею. Правління Мілошевича було диктаторським і злочинним. Як і свого часу правління Януковича. Біда тільки, що Росія підтримувала злочинні режими як Мілошевича, так і Януковича. Які, власне, й чинили утиски в народі. Ми це знаємо дуже добре, не з чуток і телевізора, бо Янукович керував саме в нашому домі.

Тому російський наратив про визвольну кампанію пригноблених – це диявольська брехня. Росія – гнобителі! А доля гнобителів очевидна!

Себаст'ян ТЕГЗА.

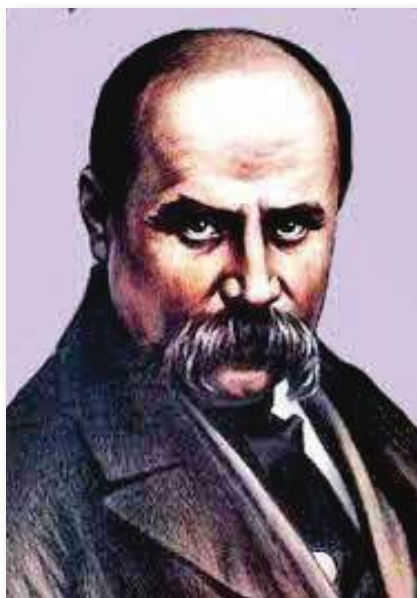
ВІРУЮ

«БОРІТЕСЯ - ПОБОРЕТЕ!»: ЦИТАТИ, ЩО ПІДНІМАЮТЬ БОЙОВИЙ ДУХ

9 березня - 208-ма річниця від дня народження геніального українського поета, художника і філософа, нескореного патріота Тараса Шевченка і 14-й день війни в Україні.

У рамках загальнонаціональної акції «Шевченко закликає, Україна перемагає!» уповноважений із захисту державної мови Тарас Кремінь нагадав українцям слова поета, які піднімають бойовий дух.

– наголосив уповноважений із захисту української мови.

Крім того, омбудсмен закликав українців по всьому світу – воїнів, волонтерів, письменників, парламентаріїв, дипломатів, студентів, школярів – долучитися до акції: «Поширюймо його слова, надихаймося силою правди й бойового духа, будьмо гідними батьків нації та викликів історії, які стоять перед волелюбною Україною. Адже ми – нація воїнів, нація творців, нація хліборобів, нація визволителів світу».

І ще раз перечитаймо ці рядки з поезії Тараса Шевченка – вони наче промовляють у наші серця.

«Борітеся – поборете, вам Бог помагає! За вас правда, за вас слава і воля святая!».

«Свою Україну любіть, любіть її во время люте, в останню, тяжкую минуту за неї Господа моліть».

«Наша дума, наша пісня не вмре, не загине. Ось де, люди, наша слава, слава України».

«Поховайте та вставайте, кайдани порвіте і вражою злою кров'ю волю окропіте».

«І на оновленій землі врага не буде, супостата, а буде син, і буде мати, і будуть люде на землі».

Слова Шевченка продовжують звучати не лише на устах українців, але й громадян країн усього світу. За даними Міністерства культури та інформаційної політики, тільки «Заповіт» Шевченка переклали 150 мовами.

Встановлено 2268 пам'яток поета по всій планеті, його ім'ям названо 9472 вулиці в Україні.

Він – символ волелюбності та нескореності української нації, полум'яний поборник за права і свободи людини, ревний захисник української мови, безстрашний борець проти кріпацтва, «сатрапів» і «лакеїв», а також злочинця-людодода – «безбожного царя», «багна гнилого на сході Європи», – підкреслив омбудсмен.

За словами Креміня, поезії Тараса Шевченка сьогодні актуальні як ніколи, адже Україна в умовах війни з Росією знову змушена виборювати свободу і незалежність.

«Його життя – це боротьба за волю українців, а його творчість – невичерпна скарбниця мудрості, джерело духа та правдива совість української нації»,

УКРАЇНЦІ - ТО ЛЮБОВ

«Ніколи любов не перестає!» (1 Коринтян 13:8).

Та провідниця, яка кричала: «Я вам гарантую, я всіх візьму. І гарантую, ми всі доїдемо!».

Та жінка з сином, яка віддала свої останні пів літра води старшому чоловікові.

Той дідусь, який усі свої зібрані 400 тисяч гривень віддав ЗСУ.

Та жінка з мого будинку, яка перевіряє його на артерійські мітки.

Та журналістка з регіону, яка працювала 24/7, допоки її будинок не знищила ракета.

Та волонтерка, яка проїхала через все місто під артобстрілом, прорубала стіну чужої квартири і звільнила з неї кота.

Та лікарка з бомбосховища, яка раділа: «Ти розумничка, у тебе хлопчик».

Той чоловік, який розплакався, коли автобус з його родиною поїхав, а він залишився стояти на вокзалі Львова.

Той малий хлопчина, у домі якого батьки прийняли переселенців: «Будемо тихіше гратися, бо вони приїхали з війни і хочуть відпочити».

Та жінка, яка поступилася місцем на ліжку в бомбосховищі, бо: «Я

ще можу трохи посидіти».

Ті херсонці, які вийшли на свою площу з українськими прапорами.

Той, хто написав у домовому чаті: «Зламайте двері моєї квартири, там мішок картоплі на балконі, беріть усе».

Той, хто пече вдома хліб і роздає його сусідам.

Ті, хто купує дитяче харчування, бо знають, що в їхньому будинку живе дитина.

Ті, хто стер свої руки до крові, поки влаштував бомбосховище для інших і через те не встиг евакуювати свою родину.

Ті, хто обіймає евакуйованих з інших міст і просто мовчить із ними поруч.

Ті, хто стримується, щоб не плакати вголос в наповненому поїзді, щоб

інші люди теж трималися.

Той, хто пише пости про те, як заспокоїти дітей та де краще ховатися у квартирі.

Той, хто потопив свій корабель, аби він не дістався ворогу.

Ті, хто залишився у своїх магазинах та аптеках.

Ті, хто лишив гроші за воду в холодильнику супермаркета, бо продавців не було.

Той, хто загинув, аби ворог не захопив АЕС.

Та мама з харківського підвалу, яка заспокоювала: «У нас все добре, ти тільки не хвилюйся, ок?».

Ті... Та... Той...

Я завжди чула, що любов ніколи не перестає. Але тепер я знаю про це напевно. Люблю вас. І це не перестане.

(Ім'я авторки невідоме).

КАЇН, АВЕЛЬ І НЕБЕЗПЕКА НЕПРАВИЛЬНОГО ТЛУМАЧЕННЯ БОЖОГО СЛОВА

У третьому розділі книги Буття читаємо, що Адам і Єва грішать, тому що вирішують довіряти слову змія, а не Бога. Цей же гріх зустрічаємо і в четвертому розділі книги, але мовби за лаштунками.

Після того, як Адам і Єва повстають проти Бога, Він виголошує суд над змієм: «І Я покладу ворожнечу між тобою й між жінкою, між насінням твоїм і насінням її. Воно зітре тобі голову, а ти будеш жалити його в п'яту» (Буття 3:15).

Чуючи ці слова, Єва оглядається навколо і – не бачить інших жінок. Що вона могла би припустити? Що обіцяне «насіння жінки» – це обіцянка для неї. Вона народить сина, він розчавить змія, і вона знову потрапить у рай.

Саме так Єва розуміє Божу обіцянку, записану в Бутті 4:1. Вона народжує сина і дає йому ім'я Каїн, пояснюючи: «Набула чоловіка від Господа». Ім'я Каїн співзвучне з єврейськими словами «той, кого я отримав». Хвилювання Єви очевидне: цей «набутий» Каїн і є насінням, яке Бог обіцяв.

Незабаром в Адама та Єви народився другий син, його назвали Авелем (Буття 4:2). Цього разу в Єви менше ентузіазму, вона навіть не пояснює, чому обрала таке ім'я. Однак Святе Письмо нам це відкриває. У книзі Еклезіяста «Авель» – найпопулярніше слово і перекладається як «марнота».

Єва вже має свого «набутого», який розчавить змія і поверне її в рай, то для чого Бог дав їй ще одного сина? Авель – «зайвий».

Що ці імена зробили для психіки двох хлопчиків? Кожного разу, коли хтось кличе Каїна, він чує, як вони співають йому хвалу. Він – Божий дар світу, той, хто очистить творіння від змія. Авель, навпаки, не чує нічого, крім негативу: на відміну від брата, він непотрібний.

Цей розрив характерів проявляється, коли брати приносять свої жертви. У Бутті 3:21 Бог дав парадигму жертвоприношення – вбив тварину, щоб покрити сором Адама та Єви. Жертвоприношення тварин – криваві, брудні й смердючі, і зарозумілих людей не завжди тягне до такої роботи. Звичайно, Каїн вибирає жертвувати по-своєму, а не наслідуючи приклад Бога, як це робить Авель. Цей принцип пізніше викристалізує Біблія: Бог противиться гордим, але смиренним дає благодать (Якова 4:6).

Відмова завдає шкоди гордості Каїна, і зрештою його зарозумілість призводить до вбивства (Буття 4:8) і відступництва (Буття 4:17; пор. 1 Івана 3:12; Юди 11).

Гріх який стоїть за гріхами Каїна

Зарозумілість, гнів і відступництво Каїна найбільш помітні, але за ними ховається ще один гріх. Фактично, головний гріх із Буття 4 – такий самий, як і з Буття 3. В обох розділах Божий народ не прислухається до Його слів.

У третьому розділі Буття 3 Єву

обманом примушують не довіряти Божому Слову (Буття 3:1-7). У четвертому розділі вона довіряє Божій обітниці, але неправильно її тлумачить і, відповідно, неправильно застосовує. Вона думає, що обіцянка стосується її в буквальному сенсі і виконається негайно. Її помилкові переконання в Божому Слові змушують її давати своїм синам жадливі імена (і, можливо, погано виховувати їх). Це, своєю чергою, розвиває зарозумілість Каїна, яка завершується гнівом, вбивством і відступництвом. Але все це випливало з неправильного поводження з Божим Словом.

Поміркуймо про своє ставлення до Божого Слова. Чи довіряємо ми йому як своєму найвищому авторитету?

Справжнє насіння

У четвертому розділі Буття читаємо, що хоча кров Авеля закликає до помсти з землі (вірш 10), Бог все ще виявляє милосердя до Каїна (вірші 15-16).

Пізніше автор Послання до євреїв підхоплює цю думку, навчаючи, що кров, яку пролив Ісус, «краще промовляє, як Авелева» (Євреїв 12:24). Якщо Бог бажає виявити милосердя Каїну, коли кров Авеля волає про помсту, наскільки більше Він має бути готовий виявити милосердя до нас, коли кров Ісуса закликає до прощення (Луки 23:34)?

Своїм гріхом ми, як Каїн, вбили нашого «брата» (Євреїв 2:11). Але Христос прийшов саме з цією метою: щоб бути покараним заради нас і для нашого спасіння (Ісаї 53:4).

Він і є тим справжнім насінням жінки, яке розстрожило голову змія, і тепер усі грішники мають право прийти до нього з великою радістю (Євреїв 12:22-24).

Джексон ГРАВИТТ.
thegospelcoalition.

ПАТРІОТИЗМ - ЦЕ...

Патріотизм – це любов до рідного дому, до місця, де ми виросли, чи місць, може, багатьох, які були для нас домом; і до всіх місць, які близько від них і доволі на них схожі; це любов до давніх друзів, до знайомих пейзажів, звуків і запахів.

Зауважмо, що в ширшому розумінні – це для нас любов до Англії, Уельсу, Шотландії чи Ольстеру. Тільки іноземці і політики говорять про «Британію». Кіплінгове «Не люблю ворогів своєї імперії» звучить сміхотворно фальшиво. Своєї імперії! Така любов до місця переплітається з любов'ю до стилю життя; до пива і чаю, до відкритих камінів, потягів з купе і до неозброєної поліції, і до всього решта; до місцевого діалекту і (ледь менше) до своєї рідної мови. Як каже Честертон, аргументи чоловіка, який не хоче, щоб його країною управляли чужинці, дуже подібні до аргументів того, хто не хоче, щоб спалили його хату; бо він «не зможе навіть почати» перераховувати всі речі, яких йому бракуватиме. Було б дуже важко знайти якийсь легітимний

підхід, з якого можна засудити це почуття. Так, як сім'я пропонує нам зробити перший крок поза межі егоїстичної любові, так само й це почуття пропонує перший крок поза межі сімейного егоїзму.

Це, звичайно, не чисте милосердя; воно передбачає любов до ближнього в локальному, а не в Господньому сенсі. Але ті, хто не любить своїх земляків із села чи міста, яких вони досі бачили, напевно далеко не зайдуть у своїй любові до «людини», якої вони не бачили. Усяка природна прив'язаність, зокрема і ця, може стати суперником духовної любові; але вона також може бути її попередньою імітацією, тренуючи (у певному сенсі) духовні м'язи, які Божа благодать може згодом застосувати до вищого служіння; так само, як дівчата няньчать ляльок у дитинстві, а згодом няньчать дітей.

Обставини можуть закликати зректися цієї любові: вирвіть праве око. Але спершу вам потрібно мати це око: створіння, яке не має жодного – яке дійшло лише до того, щоб могли розрізнати «світлочутливі» плями – буде малоприслужним для роздумів над цим суворим текстом.

Звичайно, патріотизм такого типу зовсім не агресивний. Він тільки просить, щоб його залишили в спокої. Він стає войовничим лише тоді, коли треба захистити те, що він любить. У будь-якій голові, з уявою, вартою бодай гроша, він породжує позитивне ставлення до іноземців.

Як я можу любити свій дім, не усвідомлюючи, що інші люди мають не менше право любити свій? Як тільки ви усвідомили, що французам подобається café complet так само, як нам подобається яєчня з беконом, – ну, то й на здоров'я, нехай собі п'ють свою каву. Найменше нам хочеться зробити всюди так, як у себе вдома. Він не був би домом, якби не був іншим.

Клайв ЛЬЮІС.

ЧИ ПІШОВ БОГ З УКРАЇНИ?

Про Бога, війну, славу України, любов до ворогів і патріотизм ведемо розмову із заступником директора Департаменту освіти УЦХВЄ Василем Попудником.

Людмила БЕНДУС

– Де нині Бог? Чи не пішов Він з України?

– Бог всюди. То як Він може піти з України? Про Бога не можна сказати, що Він звідкись пішов чи кудись прийшов, Він тут, з Україною.

– Але якщо Він тут, то чому мовчить?

– Читаючи Святе Письмо, не раз бачимо, що люди запитували, де Бог. Йов у скрутних обставинах, Давид – до речі, він навіть каже: «Чому Ти спиш, Боже?». Та Біблія запевняє, що Бог не спить.

У складних обставинах люди схильні думати, що Бог їх покинув. А війна – одне з найгірших зlodіянь. Ми б хотіли, щоби все припинилося, щоб прийшла перемога. Поки що цього немає, хоча є і втішні новини. Чому Господь не рятує?

Та все, що проходимо ми, пережили багато людей. І це бачимо в Біблії. Тому неправильно говорити, що Бог не з нами, не рятує і не захищає. Не треба звинувачувати Бога і дорікати небесам. І не ставаймо «друзями Йова».

Звичайно, перебуваючи всередині процесів, важко знайти правильні відповіді. Згадаймо історію Йосипа. Чи міг він зрозуміти, що відбувається, коли брати продали його в рабство? Чи міг усвідомити, коли потрапив у в'язницю, яка в тім логіка? Навіть коли він став прем'єр-міністром Єгипту, чи мав цілісне розуміння всього? І цікавий кінець його історії: коли батько його помер, брати захвилювалися, боячись, що Йосип почне їм мстити, а він сказав: «Ви хотіли проти мене вчинити зло, а Бог обернув це на добро».

Тобто лише пройшовши свій шлях, він зміг зробити правильні висновки. А він ще не бачив майбутнього і не знав, що в цьому полягав величезний Божий план для порятунку ізраїльського народу з Єгипту.

Нині складно дати відповідь на питання, чому це відбувається. Та коли все закінчиться, ми матимемо пояснення, хоча, можливо, і не зможемо достеменно побачити цілісної картини тут, на землі.

– Сьогодні часто можна чути, мовляв, це не наша війна, ми громадяни Небесного Царства і нас це не стосується. Як поєднати віру в Бога з любов'ю до тієї землі, в якій Бог же нас і народив?

– Величезна частина Писання описує історію Ізраїлю, і ми бачимо патріотизм цього народу. І це приклад для нас. Хтось скаже, що це Старий Заповіт... А як тоді пояснити фразу апостола Павла: «Я би хотів бути відлученим від Христа заради моїх братів...»? Павло говорить саме про євреїв та свою готовність бути відлученим від Господа заради них. Що це, якщо не патріотизм?

Біблія чітко показує, що це Бог сформував народи, дав їм території і мови. Безперечно, головна ціль усіх людей – пошук Бога, проте якщо

існує поділ на території, мови, культури, то очевидно, що люди насамперед цінують своє – починаючи від сім'ї і закінчуючи територією, де живе ця сім'я. Тому любов до своєї країни, свого народу та своєї землі цілком вписується в рамки Писання. Скажу більше – написано, що народи внесуть у Новий Єрусалим свою славу (див. Об. 21:24). Важко пояснити, про які саме народи тут йдеться, якщо Церква – єдиний Божий народ, громадяни Неба і наша земна країна не має значення.

Тобто виглядає на те, що Бог рахується з цим тепер і буде рахуватися у вічності. Саме тому потрібно розмежовувати поняття Церкви, належності до Бога та генеральну мету християнства – спасіння душі і – нашу людськість, яка не скасовує статусу громадян своєї країни і любові до неї.

– Тоді продовжте думку: «Християнин-патріот – це...»

– Насамперед той, хто хоче спасіння для своєї нації, бажає, щоб українці були в Царстві Божому. Якщо християнин через проповідь Євангелія, добрі справи чи будь-що інше хоче досягнути своїх співвітчизників для вічності – це найвищий прояв патріотизму.

Пункт номер два: якщо на твою країну напали, якщо її грабують, людей вбивають – яким має бути ставлення? Так, за мирного часу християнин-патріот повинен робити все, щоб розбудувати свою країну, захистити мову, культуру, державність, боротися з корупцією, зупинити зло – це все елементи патріотизму починаючи від духовної боротьби за своїх співвітчизників і закінчуючи охороною природи. Це прояв любові до своєї Батьківщини. Біблія каже чітко: «Любіть не устами, не словом, а ділами!».

– Сьогодні багато християн протестують проти вигуків: «Слава Україні». Чи справді це суперечить Біблії?

– Біблія навчає, щоб ми максимально досягли пізнання правди. Бо можна мати пізнання, але чи є там правда? Деколи ця правда (навіть у Писанні) висвітлена по-різному, і до її розуміння можна підійти з різних боків.

Трішки історії. Ми – протестанти. Основний лозунг протестантів-американців – «Боже, благослови Америку!». У нас же народилося інше вітання. 100 років тому, коли Україна тільки починала прокладати шлях до незалежності, подекуди почали лунали вітання «Слава Україні!», «Слава гетьману!». Українські націоналісти теж використовували гасло «Слава Україні!». За Другої світової війни його збалансували, щоб не віддавати славу одній людині, і почали відповідати: «Героям слава!».

За радянської влади славу віддавали «кпрс», «сталіну!», «труду!», і український патріотизм був пригнущений. Тодішні євангельські християни, звичайно, відкидали це безбожне прославляння.

Коли ж відродилася незалежна Україна, заклик «Слава Україні» помаленьку вернувся у вжиток. Хоча в 90-ті, на початку 2000-х і навіть за Помаранчевої революції це вітання ще не набуло такої популярності – акцент ставився на лідера. За Революції Гідності українці виступили не за лідера, а за країну, і саме там гасло «Слава Україні!» поширилося по країні. Згодом його затвердили як офіційне вітання Збройних Сил.

У чому ж проблема? Деякі люди вважають, що це гасло віддає славу країні, коли Біблія проголошує, що вся слава належить Богові. Логіка в цьому є, однак тоді виникає питання – чи ці люди прочитали Святе

Письмо від початку до кінця, зважаючи на всі тексти, де сказано про славу? А їх багато.

У Старому Заповіті, який робить особливий акцент на поклонінні Живому Богові й недопустимості ідолопоклонства, люди часто віддавали славу людям. Читаємо, наприклад, про славу Ісуса Навина, Деворі, Йова, царя Йосафата чи царя Езекії. Навіть неодолюваними речам віддається слава – слава мудрості, батькам, дому... Новий Заповіт також чітко говорить, що є слава небесних, а є – земних. Інша слава небесних, а інша – земних.

Так, Бог каже, що слави Своєї нікому не віддасть... Але хіба українці, кажучи: «Слава Україні!», віддають їй Божу славу? Аж ніяк! Потрібно розуміти значення слова «слава». Воно містить поняття пошани, честі, похвали, гідності. І коли ми говоримо про Єдиного Бога, Який живе у славі, то розуміємо, що «слава» тут вживається для позначення невідомого атрибута божественної присутності. Чинити ідолопоклонство – означає віддавати якомусь предмету те, що належить Богові, тобто обожнювати річ або особистість. Наприклад, про царя Ірода, якого з'їли черв'яки, написано, що він узяв славу Божу, себто проголосив себе Богом. Він не обмежився славою царя, а зазіхнув на божественну.

А що ж означає віддавати Богу Його славу? Це визнавати, що Він – Володар усього живого, Творець неба і землі, окрім Нього, немає інших богів. Цим ми стверджуємо, що поклоняємось і підкоряємось тільки Йому. Українці ніколи не віддають таку славу країні, героям чи якомусь предмету, адже це – ідолопоклонство. Промовляти: «Слава Україні!» та: «Героям слава!» – це питання сумління, проте маємо ці речі розмежовувати: прославляти Господа як Бога і Творця, а Україні та її героям віддавати славу земну.

Щоб зрозуміти це ще чіткіше, проведімо експеримент. Ми любимо Бога, любимо свою сім'ю, своїх дітей, і любимо Батьківщину. Але як можна всіх любити? Адже написано: «Полюби Бога!». Ви скажете, що любите Бога, дитину чи якусь річ по-різному, це кардинально інші види любові, просто ми маємо тільки одне слово – любов, яке наповнюємо різними сенсами. Так само, коли християнин каже: «Слава Ісусу Христу!», «Слава Богу!», «Слава Всевишньому!» – він наповнює ці слова возвеличенням Бога як єдиного і могутнього Творця, визнає Його Спасителем та Володарем. Коли ж він каже: «Слава Україні!», то вкладає зовсім інший сенс – розуміння, що це його рідна країна, яку він любить, в якій народився і проживає, якій щиро бажає благословення і Божого захисту. Коли він відповідає: «Героям слава!», то висловлює визнання і повагу до людей, які віддали життя для його добробуту та безпеки.

Якщо ж дехто вкладає в ці гасла божественну славу, остерігайтеся. Найвищу славу віддаваймо Богові, а країні та героям – належну їм славу, як і написано: «Кому честь – тому честь!».

Тому не треба вести дебатів стосовно таких питань. Не той нині час! Це те саме, що хворій людині, яка мучиться від больового шоку, говорити, що всі хвороби від гріхопадіння, від диявола, це покарання за гріхи. Для чого це їй зараз? Їй треба допомогти, підбадьорити, заспокоїти, покликати лікарів, знайти ліки. А коли вона

одужає, вести її до покаяння

Подібне відбувається з Україною. Коли мільйони українців переживають тяжкі часи, наші воїни мужньо боронять українську землю, а керівництво держави робить все, щоб зупинити агресію ворога, коли повсюди виявляється любов українців до своєї держави, зокрема і в гаслах «Слава Україні!» та «Героям слава!», не треба протестувати... Нехай припиниться війна, прийде мир, і тоді вже можна буде пояснювати відмінність слави Божої та слави людської, проповідувати, навертати людей до Господа. Наше завдання – привести всю українську націю до Творця, а не віддалити їх від Нього.

– Можна ще сказати, що вигук: «Слава Україні!» – це швидше побажання, щоб Україна здобула добру славу, і ми всі сьогодні свідки того, як слава України у світі кардинально змінилася. Якщо раніше Україна мала славу корумпованої, слабкої країни, то сьогодні все зовсім інакше.

– Україна завжди була принижена, пригноблена. Ними управляли, над нами знущалися, але ж ми маємо людську гідність, і можливо, вислів «Слава Україні!» народився в обставинах, коли невимовно хотілося, щоб Україна стала незалежною державою.

– Питання про те, можна брати християнам до рук зброю чи ні, теж далеко не однозначне.

– Так, тут можна знайти і тих, хто радикально «за», і тих, хто категорично «проти». І серед православних, і серед католиків, і серед протестантів. Багато отців Церкви засуджували будь-яку участь християн у війні. А були богослови, які пояснювали ці речі зовсім по-іншому.

А що говорить Біблія? Те саме. Одні вірші за, інші – проти. Оскільки Біблія не дає конкретної відповіді, а лише наче натякає, значить, можна виводити принцип: люди мають вибір чинити на власний розсуд, відповідно до своєї епохи, часу та місця (це стосується багатьох питань, а не тільки права на зброю). Якщо ж Біблія говорить про щось однозначно, вже не можна керуватися власними поглядами чи обставинами. Тому в питанні щодо зброї в дію вступає ситуативна етика, яка співпрацює з мораллю, думками та викликами періоду, в якому людина живе.

– Але ж конкретно написано: «Не вбий». Хоча, якщо сприймати цю заповідь буквально, то ми всі – вбивці: скільки лише комашок знищили за все життя. Тоді як розуміти цю заповідь?

– Десять заповідей – це генеральна конституція для єврейського народу. У заповіді «Не вбий» Бог показав Свою природу – несприйняття вбивства. Водночас якби Він лишив євреїв з цієї заповіддю, то ввів би народ у стан, в якому вони не змогли б жити, і виникали би протиріччя у самому Писанні.

Закон Мойсея визначає поняття

вбивства з чотирьох позицій. Перша – ненавмисне, випадкове вбивство. Тоді вбивця міг врятуватися від месника у місті-сховищі. Друга позиція – помста. Месник міг помститися убивці, і Писання каже, що «на його голові немає крові», тобто він невинний.

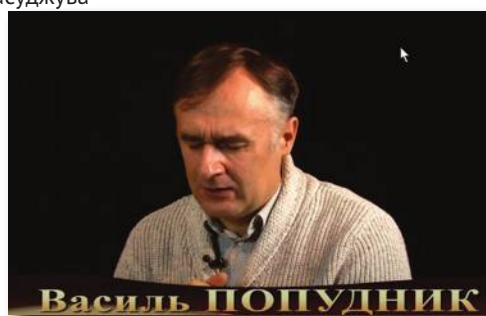
Третя – єврейська армія, яка мала на меті захопити Ханаан – землю нечестивців і знищити їх. Ці воїни не вважалися вбивцями, навпаки, вони мали право вбити будь-кого, хто схилився до ідолопоклонства. Було й багато інших постанов, які закликали віддавати негідників на смерть. Як це поєднати з заповіддю «Не вбий»?

А згадаймо Давида. Він здійснив вбивство тільки в одному випадку – коли підло наказав послати на смерть Урію, хоча насправді й пальцем його не зачепив. У той же час він перебив на війні сотні й тисяч ворогів, знищив Голіята – проте все це не суперечило Закону. Тож хай кожен читає Слово Боже і сам робить висновки.

– Я просто чую вигук бурених християн, які кричать, що це все Старий Заповіт, а в Новому Заповіті все зовсім інакше.

– І вони кричать правильно. Я зовсім не закликаю вбивати. Та коли ми Новим Заповітом і заперечуємо Старий Заповіт, я би все-таки закликав замислитися, чому Старий Заповіт залишили в Писанні. Зазвичай ми сприймаємо його духовно, символічно. Однак у тяжкий військовий час ми охоче цитуємо його, навіть ті самі Псалми.

У Нагірній проповіді Христос чітко показав, що Його наука – мирна, ненасильницька, у ній не може йтися навіть про гнів, не те що про ненависть чи вбивство. Як тоді поєднати Його слова з війною, що прийшла в наш дім? А згадаймо апостола Павла, який сказав, що Господній слуга носить меч для покарання зла.

Василь ПОПУДНИК

Іноді ми неправильно трактуємо вірші Писання, намагаючись зробити їх універсальними, хоча вони стосуються Христа та Його особистої місії. Християнські богослови справедливо розмежовують ці речі. Тому й виникло поняття «справедлива війна» – війна оборонного характеру. І саме цієї війни можуть стосуватися слова Христа, які ми завжди сприймали тільки в духовному плані: «Немає більшої любові за ту, коли хто душу кладе за друзів своїх»...

Як можна негативно ставитися до армії, яка мужньо захищає безпеку наших дітей? Україна зараз воює з неправдою, з тими, хто відкрито вбиває мирне населення. Саме тому ми маємо бути вдячними воїнам, які стоять на смерть, щоб захистити нас! Щоб не бути голослівним, скажу: двоє братів, служителів з моєї команди, нині стоять на захисті нашої країни в гарячих точках. Наші захисники – це справжні герої, ми повинні молитися за кожен їх крок!

Розмовляла Людмила Бендус.

ВІРУЮ

УКРАЇНО, ГОСПОДЬ ЗАЛИШАЄТЬСЯ ТВОЇМ ПАСТИРЕМ

«Псалом Давидів. Боже мій, Боже мій, нащо мене Ти покинув? Далекі слова мого зойку від спасіння мого!.. Мій Боже, взиваю я вдень, та Ти не озвешся, і кличу вночі, і спокою немає мені!.. На Тебе надіялись наші батьки, надіялись, і Ти визволив їх. До Тебе взивали вони і спасенні були, на Тебе надіялись і не посоромились. А я червяк, а не чоловік, посміховище людське й погорда в народі. Всі, хто бачить мене, насміхаються з мене, розкривають роти, головою хитають! Покладався на Господа він, хай же рятує його, нехай Той його визволить, він бо його уподобав!.. Не віддаляйся від мене, бо горе близьке, бо нема мені помічника! Багато биків оточили мене, башанські бугаї обступили мене, на мене розкрили вони свої пащі, як лев, що шматує й ричить! Я розлитий, немов та вода, і всі кості мої поділились, стало серце моє, немов віск, розтопилось в моєму нутрі» (Псалом 22:1-14).

Цей Давидів псалом дуже точно описує стан, в якому опинився український народ. Попри неімовірний героїзм, мужність, надію та оптимізм, у багатьох в думках

проскакують оті слова, які колись промовив Давид, опинившись у смертельній небезпеці.

І було б гірко та боляче, якби ми згадували лише отой псалом. Але

Біблія – не просто збірник різних за тематикою та настроєм книг. І книга Псалмів – не лише збірник давньоєврейської поезії. Це цілісна книга, яку потрібно читати й розуміти як твір, який має єдину думку та тему.

Тому було б помилкою сприймати цей псалом-плач як окремий твір. Чомусь так спало на серце укладачам книги Псалмів наступним псалмом поставити «Господь – то мій Пастир...» Псалом надії, оптимізму та впевненості в Бозі... І не буде помилкою, коли скажемо, що цей псалом – продовження попереднього твору. Той самий автор, але яка різниця в настрої та тематиці!

Так, Україна, як колись Давид, проходить дорогу випробувань та горя. «Боже мій, Боже мій, нащо мене Ти покинув?» Але – «Господь – то мій Пастир, тому в недостатку не буду!».

«Мій Боже, взиваю я вдень, та Ти не озвешся, і кличу вночі, і спокою немає мені!..» Але – «на пасовиськах зелених оселить мене, на тихую воду мене запровадить».

«Всі, хто бачить мене, насміхаються з мене, розкривають роти, головою хитають! Покладався на Господа він, хай же рятує його...» Але – «Він душу мою відживляє, провадить мене ради Ймення Свого по стежках справедливості».

«Багато биків оточили мене, башанські бугаї обступили мене, на мене розкрили вони свої пащі, як лев, що шматує й ричить!..» Але – «Коли я піду хоча б навіть долиною смертної темряви, то не буду боятися злого, бо Ти при мені, Твоє жезло й Твій посох вони мене втішать!».

Давид завжди надіявся на Господа. Навіть тоді, коли з чисто людської точки зору надії не було. Бо для нього завжди кінцевим приспівом, заключним акордом було: «Господь – то мій Пастир, тому в недостатку не буду!».

Україно, Господь і зараз залишається твоїм Пастирем. Хоча нам зараз важко це зрозуміти та усвідомити...

Юрій ВАВРИНЮК.

Світлина з інтернету: Маріуполь, зруйнований пологовий будинок, 9 березня 2022 року.

8-РІЧНА ПРИКАРПАТКА ПРОДАЛА СВОЄ ВОЛОССЯ ТА ВІДДАЛА КОШТИ НА ПОТРЕБИ АРМІЇ

8-річна Уляна Ляшенко з Івано-Франківщини пожертвувала на потреби української армії 10 тисяч гривень. Для допомоги військовим дівчинка не тільки обрізала й продала своє волосся, а й віддала заощадження, за які планувала придбати ноутбук.

Про це Суспільному розповіла мама дівчинки Анжеліка Ляшенко.

«Спочатку Улянка принесла мені заклеєний конверт з написом: «Захисникам України». Я питаю: «Що там?». Вона каже: «Я там вірш написала». Конверт був заклеєний. Я відкрила, а там – гроші, 7 тисяч гривень, які донька збирала на ноутбук», – розповідає мама дівчинки.

Уляна Ляшенко народилася в

Луганську. Коли їй було шість місяців сім'я виїхала з Луганська. А згодом родина переїхала жити в Івано-Франківськ.

Анжеліка Ляшенко каже, що пожертвувати гроші з продажу волосся доньку надихнула історія їхньої знайомої.

«Вона каже: «Мамо, а хіба так можна?». Я відповіла, що так. І вона попросила мене знайти, хто купить волосся. Я думала, вранці донька забуде про це, адже й так планувала віддати свої заощадження. Але з самого ранку вона запитувала: «Коли йдемо стригтись?» – розповідає Анжеліка Ляшенко.

Жінка каже, що це було самостійне рішення доньки, яким вона дуже пишається. Сім'ї вдалося знайти покупця, тож дівчинка зістригла волосся. Всього Улянка збрала 10 тисяч гивень. Анжеліка Ляшенко каже, що вже переслала гроші, які збрала донька, на потреби армії. Військовим також передали вірш, який написала Улянка.

У БОГА Є ПЛАН

У Бога є план. І той план буде звершений.

Може, не так, як ми це собі уявляємо, але набагато краще.

І не тоді, коли ми би хотіли, але однозначно в найдоречніший час.

Чи залежить цей план від нас? І ні, і так.

Ні – бо все одно Він «все чинить за радою волі Своєї» (Ефесян 1:11), утім, ця воля завжди добра, приємна і досконала...

Так – бо зазвичай Він діє на землі через людей.

Прислухайтесь до свого серця і робіть все, до чого воно вас кличе. Бо то не просто серце – то Небесний Отець через вас звершує Свій план для перемоги України.

І – живіть! Яскраво й відважно. Всупереч темряві і для перемоги світла. А світло обов'язково перемаже. Обов'язково! Бо в Бога є план...

80-РІЧНИЙ ХІРУРГ З НІКОПОЛЯ ПОКАЯВСЯ ПІД ЧАС ВІЙНИ І ПРИЙНЯВ ХРЕЩЕННЯ ВДОМА У ВАННІ

Про це йдеться на фейсбук-сторінці Євангельських християн-баптистів України.

Лоран Денисович усе життя працював хірургом. Він багато допомагав віруючим, роблячи їм безкоштовні операції. Його батько був дияконом у церкві Нікополя (Дніпропетровщина).

Коли почалася війна, чоловік прийняв Господа у своє серце і відразу захотів прийняти водне хрещення. Віталій Кухар, пастор місцевої церкви, охрестив його просто у ванні.

Лоран Денисович жалкує, що не зробив цього раніше, але радіє, що

встиг прийти до Бога. Служителі свідчать про щире покаяття чоловіка і його народження згори.

ВІЙНА - НЕПРОХАНА ГОСТЯ

Донька з сім'єю вже другий день у селі. Після Києва, відходять від стресу.

Вранці пишу по вайберу есемеску, аби дізнатися, як вони почуваються, не телефоную – може, ще відсипаються.

Отримую відповідь: «У нас все добре. Спали всю ніч нормально, без дьорганини. Правда, і танки, і вибухи снилися...»

Прошу дочку вислати світлинки внучки. Висилає ще й відео. Зі світлин та відео бачу, що внучка швидко пристосувалася до сільського життя. Думаю, вона, коли виросте, не пам'ятатиме, як цілими днями сиділа в метро і чомусь нікуди не їхала, як ночами не спала в себе вдома, а кантувалася в тата на роботі, в офісі.

Може, я собі навігадував, проте мені здається, що за ті три дні вона подорослішала. Правду кажуть: у війні не дитяче обличчя!

Чомусь згадалася її прабабуся, 1942 року народження, яка мала статус «дитина війни». Рівно через вісімдесят років така ж доля спіткала і мою внучку.

Боже, бережи дітей України!

На одній зі світлин, які вислала дочка, – підсніжники, білі весняні квіти, нагадування про те, що вже весна. Якось за тими всіма бідами про це забулося.

Тож я надіюся, що й над Україною засяє Сонце Правди, що через ті важкі випробування, які прийшли на нашу землю, скресне крига з людських сердець і вони пізнають Бога Всевишнього, впадуть перед Ним на коліна і схилять голови перед Його лицем.

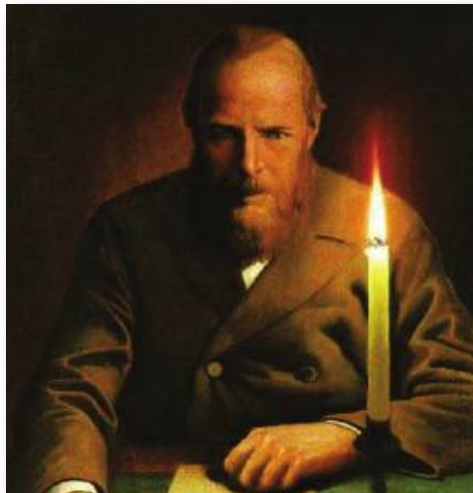
Я вірю, що після того на їхньому життєвому обрії більше не буде хмар і на українську землю зійде мир.

Микола МУЧИНСЬКИЙ.

ДОСТОЄВСЬКИЙ ДАЄ ДОЗВІЛ НА ВБИВСТВО

В юності і в молодості я читав дуже багато класичної російської літератури. Весь Достоевський, «Война і мир» Толстого – від першого до останнього аркуша. Чехов, Чаадаєв, Фет, Герцен, Тютчев, Пушкін. Та всіх і не злічити.

Каюся, російських класиків у буремні нульові я прочитав більше, ніж французьких, британських, німецьких, разом узятих. Так, це дуже сумно, бо з деякими хрестоматійними зразками французької та британської прози XIX сторіччя я познайомився лише в більш зрілому віці.

Утім, вже тоді мене не покидало відчуття, що я читаю щось не те. З кожним прочитаним твором в мене росла відраза до художньої цінності літератури і зростав інтерес історика розібрати концепти літератури «по кісточках».

З будь-якого твору російської класики сквозить одне – вічне скигління про власну ницість і нездатність (і небажання) впливати не тільки на те, що відбувається навколо тебе і з тобою, а й на власну відповідальність за те, що

ти робиш і над чим рефлексуєш. Але за цим ховається дещо більше – але про це згодом...

Практична більшість персонажів класичної російської прози – моральні імпотенти, які займаються вічним виправдовуванням власної нездатності, нерішучості, або ж злодійкуватості. Це і Безухов у Толстого, і дядя Ваня у Чехова, і практично всі в Достоевського (найяскравіший, до речі, приклад – це не Раскольников, а головний персонаж «Ігрока», а також повальні ВСІ персонажі «Бесов»). «Беси» – це, мабуть єдине, що я би радив читати, щоб зрозуміти Росію та росіян. От там – суцільна Росія. Як кажуть, «тотал тотальний».

Тож в якийсь момент мені просто набридло їсти цю не вельми апетитну страву, і я перестав читати російську літературу, мабуть, курсі на третьому. І одразу моє життя покращилось! З'явився апетит, поліпшився сон, почалися перші наукові здобутки, перше авто, перше власне житло і перша участь у громадському житті (не рахуючи помаранчевого Майдану, звісно).

Але зерно, посіяне російською літературою, проростає в несподіваних місцях. От нещодавно один мій добрий знайомий описав історію спілкування зі знайомими інтелектуалами з Петербурга, які на питання, як вони ставляться до того жаху, що коїть російська армія в Україні, відповіли дослівно так: «Ну, подумай, жертви в мірних містах от бомбовеж, а ви представте, які душевні терзанія іспитує лютчик, котрого отправляють бомбити мірні міста».

«Душевні терзанія»!.. Тож ми тепер маємо обійняти того нещасного лютчика з його розтерзаною душею, розцілювати і плакати з ним в обнімку? Серйозно?

І тут я зрозумів, що мені так муляло в російській класичній літературі, – це індульгенція на вбивство. Достоевський на 500 сторінках виправдовує Раскольникова і намагається викликати в читача жал до нього, замість

того, щоб за пів сторінки здати цього паскуду в поліцію. Уся російська культура і література зокрема – це про те, як знайти відмазку власній участі в нелюдській жорстокості, дикунстві, вбивстві, гвалтуванні, грабунку, як виправдати свою мерзенність і нездатність не виконати злочинний наказ або ж слабкість не піддатися жорстокій спокусі.

Інтелегентів з Пітера не цікавить, що лютчик може не виконати наказ. Що може відмовитися робити те, що йому поручили. Що він має понести відповідальність за той злочин, який вчинив. Що те, що він вчинив, – це ЗЛОЧИН. Для них важливі його «душевні терзанія». І хто в них винен? Злочинець-командир, який віддав злочинний наказ? Ні. Чи, може, моральний імпотент, який цей наказ виконав? Ні.

З точки зору «загадочної рускої душі» винні – українці. Бо це ж їх треба вбивати і бомбити. Неважливо, які. «Нацисти», військові, цивільні з Іванкова та Ірпеня, вагітні жінки з Маріупольського пологового будинку... Це як у Достоевського, де винні чомусь не самі Беси, а якийсь незрозумілий «порядок», з яким вони ведуть «боротьбу», не розуміючи, що це і навіщо вони це роблять.

Саме цьому вчить російська література.

Пазл склався.

Це – не література.

Це – мануал із самовиправдання злочинців та співучасників. Це посібник з перекладання відповідальності та виправдання власної безвідповідальності.

Ось що це таке.

Чи можна це читати? Так, і навіть треба, для розуміння моделей поведінки російських загартбників. Знати і розуміти ворога – необхідно.

Але це не те, на чому треба виховувати дітей. Тому є ВИМОГА до Міністерства освіти і науки України та керівництва уряду: попрацювати над тим, щоб українські діти після війни не виховувалися на таких «творах» у школі. Усі Достоевські, Толсті, Пушкіни та інші чехови

мають зникнути з підручників. Тому що вони – це снаряди, які летять в Харків, бомби, які падають на п'ятиповерхівки Чернігова, та ракети, які знищують пологові будинки в Маріуполі.

Бліде як смерть обличчя Достоевського зазирає до кожної школи через діру від артилерійського снаряду, а «народ-богосвідець» Льва Толстого підтримує і виправдовує будь-які військові злочини своїх воєнків, розказуючи про це в коментарях у телеграмі і фейсбуці. Усі ці збоченці – і ті, хто вбиває, і ті, хто виправдовує, – виховані і вирощені на Достоевському, Толстому, Чехові, Пушкіні. Тож усіх цих вихователів вбивць і гвалтівників потрібно перестати допускати до голів і душ українських дітей.

Іх можна і треба замінити в шкільній програмі яскравими прикладами західної літератури, яка дійсно виховує в людині відповідальну особистість із усією гамою емоцій та почуттів, а не плекає в ній самозакоханість та вічний пошук відповідальних за власну безвідповідальність.

Це пишу я, людина, якій в юності так не вистачало якісної західної літератури і яка мала долати російську літературу і культуру в собі в більш зрілому віці, надолужуючи втрачений час.

І звісно, всі ці натхненники «русского міра», на яких вирощене не одне покоління вбивць і грабників, мають бути ЗМЕТЕНІ з назв українських вулиць, а всі творчі спілки всяких пушкіністів і прочіі мають бути закриті й заборонені.

Так, я довгий час виступав проти цього, бо вважав, що Україна має право претендувати на свою частину (і доволі значну) в історичній спадщині Російської імперії, але Росія просто не залишила нам вибору. Присутність усіх цих персон прямо в повсякденному житті України НЕПРИПУСТИМА. Усі станції метро, вулиці, площі, які ще носять назви всяких російських творчих діячів, мають бути перейменовані на честь героїв нинішньої війни.

Назад шляху немає.

Сергій КОСТЕЖ.

ПОЗА КОНТЕКСТОМ

У ході Другої світової війни неодноразово виникали проблеми, пов'язані з різницею японської та північноамериканської культур. Так, на нараді Ради міністрів Японії 5 вересня 1941 року вирішувалося питання про напад Японії на США. Імператор Хірохіто, як лице божественне, яке у світських справах участі не бере, мовчки спостерігав за дискусією – він був ніби втіленням совісті присутніх. Раптом, попри протокол, імператор порушив мовчання. Вставши, він заспівав пісню, яку написав його дідусь: «Шалений шторм і бурхливі хвилі не порушать тишу і спокій моря». Закінчивши, він знову сів, і залишок наради, як і годилося, провів у мовчанні.

Після закінчення війни під час трибуналу над військовими злочинцями постало питання: чи несе імператор відповідальність за рішення Японії атакувати флот США? Спеціальна судова колегія мала вирішити: був його вчинок проявом схвалення чи засудження плану розгрому американської морської бази в Перл Гарборі? Цього американським юристам встановити так і не вдалося, і за браком доказів Хірохіто був оголошений невинним. Таке рішення задовольнило генерала Макартура, який очолював повоєнне відновлення японської державності. Адже імператор був символом нації, без якого її відродження було б немислиме.

26 липня 1945 року Великобританія, США та Китай у Потсдамській декларації зажадали від Японії беззастережної капітуляції, погрожуючи японській армії «швидким та повним знищенням». Коли текст декларації був зачитаний перед представниками уряду та командуванням Японії, ті мовчки встали й залишили приміщення. Союзна коаліція сприйняла це як відмову, і бойові дії було відновлено. Сьогодні деякі культурологи

висловлюють припущення, що вчинок японського керівництва, швидше, означав визнання ними власної поразки. Можлива причина непорозуміння полягала в конфлікті уявлень про гордість у північноамериканській індивідуалістичній культурі (саме таким уявлявся мотив дії японців) та про честь у японській дигнітивній культурі (від англійської dignity, гідність), що ставить найвищим пріоритетом «зберегти обличчя».

Згодом генерал Макартур покладав великі надії на роль Писання у повоєнному перетворенні японської нації. «Біблії дешевші за бомби», – казав він. – Наше завдання: щоб у кожен японську хату потрапила Біблія». Проте ці сподівання виявилися марними. Ефект виявився зворотним. Проблема полягала в тому, що в американській культурі заведено ходити вдома у взутті, і капелани входили в житла японців, не роззуваючись.

Кожній культурі притаманні свої ірраціональні підсвідомі уявлення про сакральну чистоту. Для американця підлога – нечиста за визначенням, і, скажімо, шматок хліба, що впав на підлогу, тут же вирушає в смітник як

осквернений. У Східній Європі до підлоги ставлення нейтральне – з їжею, що впала на неї, чинять за ситуацією, а взуття знімають, щоб бруд у будинок не заносити. Якби американець зайшов у взутті до нас додому, це було б те саме, якби у нього в домі тупцювали у взутті по дивані.

Для японця ж підлога житла свята! Ходити по ній у взутті – все одно, що в домі американця забруднити черевиками святкову скатертину на обідньому столі. З точки зору японців капелани оскверняли їхнє житло, і залишені ними Біблія стала символом цього осквернення.

Розуміння культурного контексту слухачів дуже важливе для правильної контекстуалізації Доброї Вісті! Коли апостол вів дискусію з філософами на ринковій площі в Афінах, «одні говорили: що хоче сказати цей пустослов? А інші: здається, він проповідує про чужі божества, тому що він благовістив ім Ісуса і воскресіння» (Дії 17:18).

Тут ми маємо справу з подвійним нерозумінням контексту. По-перше, Павло недооцінює систему понять своїх слухачів. З іншого боку, не взяв її до уваги й перекладач Біблії. Тож у перекладеному варіанті тексту суть непорозуміння залишається незрозумілою.

Річ у тому, що ідея воскресіння мертвих була в принципі чужа еллінському світогляду. Слово «воскресіння», *anastasis* по-грецьки, – жіночого роду. Анастасія по-нашому. А ім'я Ісус, незвичне вуху афінян, з урахуванням Павлового акценту цілком могло сприйматися як *iasis*, зцілення (теж – жіночого роду). Тож слухачі думали, ніби Павло проповідує двох нових богинь – *Iasis* та Анастасіс.

Сергій ГОЛОВІН.

«НАШІ МОЛИТВИ ДОСЯГЛИ НЕБА» - ОЛЕКСІЙ АРЕСТОВИЧ ПРО ТЕ, ЧОМУ МОЛИТВА - ЦЕ ТЕЖ ППО

Уже багато днів чимало українців захоплюються витримкою і вмінням зберігати спокій за будь-яких ситуацій радника керівника Офісу Президента Олексія Арестовича. Мало хто знає, що Олексій – випускник Інституту Томи Аквінського, де вивчав теологію. Він дав інтерв'ю для «Радіо Марія» про силу молитви у часи війни.

– Як, на ваш погляд, християни можуть допомогти в цій війні?

– Найголовніше – утримувати відповідний стан свідомості. Коли ми боре-мося із сатаною, головне самим не осатаніти. Ми маємо залишатися воїнами світла. Звісно, що ми боре-мося і вбиваємо окупантів, але навіть при цьому важливо залишатися людьми. Це залежить від уважності та строгості до себе, щоб не провалитися у жорстокість. Християни найкращим чином, на мій погляд, взаємодіють з реальністю. Реальність така, що наші противники зазобовані, але все-таки люди. Треба тримати стан свідомості щодо противника і самого себе і ближньому допомагати. Навіть якщо ближній згрішив, потрібно не відвертатися від нього, але допомагати перебороти гріх.

– Ви часто заохочуєте співвітчизників дивитися з оптимізмом у майбутнє.

– Треба систематично підтримувати свій стан здоров'я і психіки. Треба спати, їсти. Багато людей знехтували цим. Окрім того, треба, наскільки це можливо, повертатися до звичного способу життя. І фізкультурою займатися, порядку дня дотримуватися. Це особливо стосується тих, хто не в окопі. Тому що для організму стрес – це зміна звичок. Окрім того, треба розуміти, що є психологічний ефект. І коли психологічна пружина стискається, треба допомагати іншим.

– Бачимо, що путін безумець. А наскільки його кроки зараз прогнозовані?

– Насправді він не безумець. Він хотів би, щоб ми сприймали його як безумця. Більше того, за їхніми розрахунками це був дуже раціональний крок. Вони думали, що за три години ми станемо на коліна, а за сім діб вони повернуть януковича і встановлять окупаційну владу. Але це суб'єктивний фактор, дух людей. Тут вони прорахувалися. Далі в них почалася імпровізація, а імпровізація росіянам завжди погано вдавалася. Наступного дня після початку операції вони попросили про перемовини. А у світовій історії такого не було ще, щоб ті, хто наступає, запитали перемовини на другий же день. Однак вони вимагали абсолютної капітуляції, тому ми відмовилися від тих переговорів. Це свідчення того, що вони розуміли, що вже на другий же день у них все пішло не за планом.

– Нині всі моляться, щоб нам відкрили небо, а НАТО нам у цьому відмовляє.

– Наші молитви вже досягли Неба. Тому що ми збиваємо надсучасні російські бомбардувальники, СУ-25, гелікоптери.

НА ЩО ХВОРИЙ СВІТ?

Чи варто доводити, що світ дуже хворий? Однак не всі знають, на що він хворіє.

Бувають зовнішні хвороби, бувають внутрішні. Внутрішні лікувати важко. Іноді людину лікують роками, а після розтину виявляється, що лікували не те, що треба було. Так і у духовному плані. Світ хворий. Як тільки ліки не випробувані! А становище світу все гірше і гірше. Світ близький до гарячки.

Хто може визначити хворобу світу, як не Творець? Хто знає нас краще за Бога? Його Слово говорить, що смертельна хвороба світу – це гріх у всіх його проявах. Бог встановив діагноз давно: «Всі згрішили і позбавлені Божої слави».

Чи можна позбутися цієї хвороби? Можна. Але за умови дотримання порад Небесного Лікаря. Лікар не лікуватиме хворого, якщо той відмовляється виконувати його вказівки. Пацієнт повинен послухатися лікаря.

«Спаситель даний нам», – проголосив Ісаїя. «Він врятує людей Своїх від їхніх гріхів», – доповнює

новозаповітний євангеліст (Матвія 1:21). Чи це правда? Досвід мільйонів каже, що так.

А якщо людина охрещена, іноді заходить до церкви «постояти» за віру отців, а сама сьогодні, як і вчора і позавчора, живе у гріхах і не бажає їх позбутися, то нехай така людина не каже, що Христос – її Спаситель. Цьому все одно ніхто не повірить.

Біда ще в тому, що не всі знають, що таке гріх. А деякі вперто не хочуть знати. Тому хвороба світу посилюється. Світ – корабель з безліччю великих пробігів. Гріх – вода, що його наповнює. Скільки корабель

утримається на поверхні? Ніхто не знає. Але розв'язка близька. На палубі танцюють, співають, а в трюмі давно вирує вода.

Світ хворий на гріх. Гріх – виразка, проказа. Дуже заразна хвороба. Єва скуштувала заборонений плід і одразу ж подала його Адамові. Люди втрачають почуття гріховності. Це передається дітям.

Мільйони кажуть: ми не під законом. Ми вільні, нам усе можна... У нас свобода. Свобода – добра річ. Але свобода для добрих справ. Для гріха не повинно бути свободи. Гріхи треба виривати з коренем, як бур'ян, бо гріх несе смерть.

Якщо ви втомилися грішити, зверніться до Христа. Він простить. Він очистить. Він допоможе залишити гріх та почати жити по-новому. Багато хто не вірить, що за гріх обов'язково прийде розплата. Але вона прийде! Та основний розрахунок – попереду, у вічності. А від земного життя до вічності – лише крок.

Микола ВОДНЕСЬКИЙ.

ТРИ ПОРАДИ ЩОДО МОЛИТВИ

Багатьом зараз важко молитись. Є три прості способи як це робити, коли все навколо відволікає від молитви.

Отче наш». Просто молитесь Господню молитвою. Повторюйте її. Знову і знову. Безперервно. Аж доки вона не почне пульсувати у вашому серці. У цій молитві все, що нам зараз потрібно!

«Ісусова молитва». Вона звучить дуже просто: «Господи Ісусе Христе, Сину Божий, помилуй мене, грішного!». Просто повторюйте ці слова, поки вони не зіллються з ритмом вашого дихання та серцебиття. Подібно, як Ісус в Гетсиманії молився однією фразою три години поспіль. Моліться з думкою про весь народ.

«Псалтир». Відкривайте псалми і читайте їх. Просто читайте. Молитовно. Перетворюючи їх на слова свого власного серця.

Впевнений, що ви переживете

неймовірне відкриття. Навіть якщо спочатку ви будете робити це суто механічно, згодом вони зіллються з вашими почуттями, в яких, можливо, ви й самі все ще не наважуєтеся зізнатися собі.

Псалми писали саме в таких обставинах, які ми переживаємо сьогодні. Читайте – і вони стануть для вас не образними й духовними, а дуже буквальними та реальними. Якими, зрештою, вони і є.

Молімося за перемогу, за справедливість. Тому що тільки так настане справжній мир!

Себастьян ТЕГЗА.

НА ВІЙНІ НЕМОЖЛИВО НЕ БОЯТИСЯ

На війні неможливо не боятися. На війні боятися нормально. Але жити в стані страху небезпечно. Страх паралізує душу й робить її іграшкою в руках обману. І немає кращої протитрути від страху, як Біблія. Її слова несуть потіху і дарують надію.

Слів таких дуже багато. Та є серед них особливо рятівні в часи воєнного лихоліття.

«Хто живе під покровом Всевишнього, хто в тіні Всемогутнього мешкає, той скаже до Господа: Охороно моя та твердине моя, Боже мій, я надіюсь на Нього! Бо Він тебе вирве з тенет птахолова, з

моровиці згубної, Він пером Своім вкриє тебе, і під крильми Його заховаєшся ти! Щит та лук Його правда. Не будеш боятися страху нічного, ані стріли, що вдень пролітає, ані зарази, що в темряві ходить, ані моровиці, що нищить опівдні, впаде тисяча з боку від тебе, і десять тисяч праворуч від тебе, до тебе ж не дійде!.. (Псалом 91/90:1-7).

Це Божі обітниця для всіх, хто живе під Його покровом.

Читайте її! Живіть нею! Вірте їй!

Людмила БЕНДУС.

ДОСЛІДЖЕННЯ: МАЙЖЕ 80% УКРАЇНЦІВ ВІРЯТЬ У ПЕРЕМОГУ УКРАЇНИ У ВІЙНІ З РОСІЄЮ ТА ДОВІРЯЮТЬ ЗЕЛЕНЬСЬКОМУ

Згідно з опитуванням, яке присвячене політичним установам та емоційному стану українців в умовах війни, 77,8% українців вірять у перемогу України у війні з Росією. А щодо Президента України Володимира Зеленського рівень довіри досягнув позначки 75%. Дослідження провели Центр «Соціальний моніторинг» та агенція Rate1.

Дії Президента України підтримують 79,2% опитаних. Також відомо, що вже допомогли ЗСУ, бійцям територіальної оборони або волонтерам 75,3% опитаних.

За даними опитування, 43,6% осіб готові терпіти незручності та проблеми, пов'язані з війною, аби тільки забезпечити мир на умовах України, стільки, скільки необхідно.

А 70,4% опитаних відчувають найбільший захист та підтримку від Збройних Сил України.

Facebook-сторінка «Institute of Cognitive Modeling».

ЗАРАЗ ПЕРІОД НОЧІ, АЛЕ СКОРО НАСТАНЕ РАНОК

Ліворуч чорний куток – будинок, в якому я з дружиною проживав понад 12 років. У ньому було все необхідне для життя, у ньому ми росли свої діти, приймали безліч гостей... Він стояв на вулиці Пушкінській в місті Ірпіні, яке російські орки перетворили на другий Донецький аеропорт.

Цей будинок своїми руками побудував мій тесть, щонеділі в ньому збиралася велика родина рідних, гралися діти. Там у ньому залишилося все моє життя, книги, пам'ять про бабусю, пам'ятні речі від батька, усі дитячі речі та

іграшки, дипломи, грамоти та стажування з психології, конспекти досліджень... Усе, чим я жив, усе нажите за довгі роки за одну мить перетворилося на дим...

Господи, як мені не втратити серце і не стати таким же злим, як ці тварюки, що забирають життя жінок, дітей та батьків...

Голими ми прийшли у цей світ і голими підемо з нього. І для мене, і моєї родини, для моєї країни це – період ночі, період страхів, випробувань, переживань. Але я знаю, скоро настане ранок і ми побачимо світло.

Сьогодні на моїй вулиці і в моїй країні російські визволителі несуть смерть. Ридати поки що не буду, усередині просто глухий шок, ридатиму потім, поки не можу, трохи згодом, після війни виплачемо.

Одне радує на фото: що перед моїм будинком згорів танк дурних орків, на один менше, значить, на

одне зло менше. А я, побачивши це фото, на якому більша частина мого життя спалена, буду ще переконливіший у роботі, яку роблю для того, щоб Україна очистилася від всякої нечисті... Адже Путін заанапастив не тільки житло моєї родини, він заанапастив і чийось синів, які їхали в цьому танку...

Господи, я втомився бачити це зло, але я не хочу втомлюватися боротися... Дякую за те, що я живий, за те, що моя сім'я в безпеці, дякую за те, що сім'я, яка жила в нас у підвальному приміщенні, евакуювалася кілька днів тому... І найдорожче, що в мене є сьогодні, – це мої рідні, і моя віра.

Боже, Ти дав, Ти – взяв. Допоможи прийняти це як волю Твою. Потім моїх рідних, забирай біль, дай побачити надію. Допоможи не шкодувати про все, що втрачено.

Роман ГОЛОВАНОВ.

У НАШЕ МИРНЕ ЖИТТЯ ВДЕРЛАСЯ ВІЙНА

Віriamo, що Бог у цій боротьбі за нас, бо Він завжди на боці Правди, Світла і Справедливості. Але щоб перемогти ворожі орди, маємо самі триматися Правди, Світла і Справедливості. Будьмо мудрими, будьмо мужніми, будьмо єдиними в молитві до Владики всього світу.

У всіх християнських храмах звершуймо молитви до престолу Всевишнього. Просімо Його вислати небесне воїнство на захист кордонів України, які Він же і визначив, просімо надприродно підтримувати наших хоробрих захисників. І прийде перемога! «А Тому, Хто може зробити значно більш над усе, чого просимо або думаємо, силою, що діє в нас, Тому слава в Церкві та в Христі Ісусі на всі покоління на вічні віки. Амінь» (Ефесян 3:20-21).

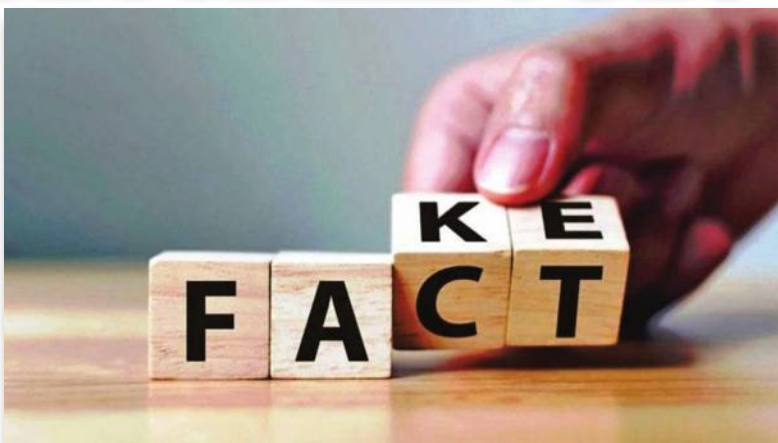
НАДІЙНА НАША ЗБРОЯ – ПРАВДА!

Ні для кого не секрет, що сучасні війни ведуться не лише в фізичному просторі, де стріляють танки, літають ракети та військові літаки. Окремий фронт, не менш важливий, – це інформаційний простір, де є лише два види зброї: ПРАВДА і БРЕХНЯ.

За дні повномасштабного вторгнення агресора всі ми побачили силу брехні, яка здатна проковувати масову паніку та відчуття, що ми приречені. Багато хто поширював інформацію з неперевіраних джерел, особливо ту, яку просто десь почув і передав «про всякий випадок, щоб знали». Але в цьому мало позитиву, адже це формує у свідомості людей викривлену реальність, що, своєю чергою, не дозволяє спиратися на міцний фундамент для прийняття адекватних рішень.

Проте руйнівними є не лише фейки, які говорять про погане. Неправдива інформація про те, що у нас все добре, втрачає лише ворог, усі населені пункти під контролем України – теж формує викривлену реакцію.

Євген Дикий, колишній командир взводу батальйону «Айдар», говорить

про це так: «По-перше, розумним людям одразу стає тоскно й огидно при вигляді абсолютно нереалістичних цифр. І закрадається «осадоочок» щодо того, наскільки можна уподібнюватися нашим опонентам з їхньою «постправдою» і з якого моменту різниця зникне?»

Але значно гірше менш розумним – тим, хто сприйме це все за чисту монету. Коли після цього реальний світ увірветься в інформпростір, наприклад, повідомлення про захоплення Каховської ГЕС або російським десантом у Гостомелі – незрілий розум, що вірив в абсолютну непереможність наших і повну нездарність «іхніх» одразу втрачає всяку опору».

Так, правда, особливо про війну, часто важка і неприємна. Проте лише правда відповідає реальності і є надійним фундаментом для того, щоб ухвалювати зважені рішення. Саме тому кожен із нас несе відповідальність робити все, щоб долати фейковий інформаційний простір та відкрити шлях для істини. Не уподібнюймося ворогу, залишаймося на світлому боці історії.

Кілька порад

Користуйтеся офіційними джерелами інформації.

Якщо отримали інформацію не з першоджерела, завжди залишайте місце для сумніву, перевіряйте.

Поки не перевірили інформацію, не передавайте її далі! Ви можете бути

причетними до поширення спотвореної реальності, можете нашкодити.

Не коментуйте, не радьте, якщо не переконалися, що ваші слова стовідсотково правдиві. Навіть 1% брехні у 99% правди перетворює факт на брехню.

Не збирайте та не поширюйте інформацію про переміщення сил ЗСУ. Продовжуйте молитися, Бог чує!

Яку правду говорити?

«Томуто, неправду відкинувши, говоріть кожен правду до свого ближнього, бо ми члени один для одного» (Ефесян 4:25).

Провідний інтелектуал Америки Роберт Джордж, який читав лекцію для Християнської Відкритої Академії,

на запитання, що ми можемо зробити, щоб міжнародна спільнота краще реагувала на порушення наших прав, відповів, що ми маємо краще їх інформувати. Звичайні люди на Заході дуже погано знають ситуацію в Україні, вони погано поінформовані.

Тому те, що ми можемо робити, – це надсилати правдиву інформацію англійською мовою для знайомих за кордоном, щоб вони знали, що відбувається, і могли шукати способів нам допомогти.

Будьмо джерелом правди, здорового глузду та миру!

Бог з нами! Україна переможе!

ВІДШКОДУВАННЯ БУДИНКІВ ТА ЕЛЕКТРОННЕ ПОСВІДЧЕННЯ: ДОПОМОГА УКРАЇНЦЯМ ЧЕРЕЗ ДОДАТОК «ДІЯ»

9 березня Прем'єр-міністр України **Денис Шмигаль** заявив про відшкодування будинків громадян України, які були зруйновані внаслідок вторгнення Росії. Також у «Дії» з'явиться посвідчення для тих, хто залишився без документів. Окрім цього, Уряд створює резерв продовольства.

Прем'єр-міністр України зазначив, що уряд створив «Фонд відновлення зруйнованого майна та інфраструктури», тому кожен, чий дім чи квартира були знищені російськими окупантами,

зможє залишити заявку на відшкодування у додатку «Дія». Незабаром розпочнеться реєстрація інформації про пошкоджене та зруйноване майно українців. Після війни держава розпочне відновлювати пошкоджені будинки.

До того ж у «Дії» з'явиться нове тимчасове цифрове посвідчення «Документ для тих, хто залишився без документів через війну».

За словами Шмигала, «Документ автоматично буде доступний всім користувачам Дії. Посвідчення міститиме паспортні дані, ІПН, а також, за можливості, фото. «Документ визнаватимуть органи державної влади, Нацполіція, військові на блокпостах».

Уряд створює також резерв продовольства. Як підкреслив Глава Уряду, за кошти державного

бюджету буде здійснений викуп зерна та інших запасів в обсягах річного споживання всією країною. Це дозволить забезпечити Україну достатньою кількістю харчових продуктів.

Шмигаль наголосив, що вони продовжують розширювати перелік критичного імпорту, підтримують роботу критичної інфраструктури, роблять все, аби українська армія і тил були якнайкраще забезпечені.

Нагадаємо, що заради допомоги дітям через повномасштабну війну в Україні створили чат-бот «Дитина не сама». Він ділиться детальними інструкціями як поводитися в тій чи іншій ситуації, аби допомогти дітям.

Євген КОНОВАЛЬЧУК.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ
в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса:
вул. МОЧУЛЬСЬКОГО, 1
(на Майзлях).
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСУБОТИ – молодіжне служіння о 19 год.
Адреса:
вул. ГАЛИЦЬКА, 203
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viruyu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер, субота і неділя о 17:45-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 09:45-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

ЗЛО ПОЖИРАЄ СЕБЕ

«Нехай Господь зверне на тебе лице Своє і хай дасть тобі мир!» (Числа 6:26).

Malum se ipsum devorat – зло пожирає себе – говорили древні. Тому зло завжди погано закінчує, навіть якщо здається, що воно торжествує. І ми дуже скоро це побачимо. Будьмо на боці добра. А добро там, де Бог. І там – добре.

Там люблять і співчують. Моляться і благословляють. Годують і лікують. Рятують і захищають.

Там незламний дух і міцна віра. Там слово, яке зціляє, і рука, яка допомагає. І це – про тебе, рідна Україно! Сій з Богом, ховайся в Бозі, тримайся Бога. І Він зверне на тебе лице Своє і дасть тобі мир.

Людмила БЕНДУС.

ХАЙ ПОБАЧУ Я ПОМСТУ ТВОЮ...

Російське вторгнення в Україну набуває демонічного характеру з метою винищити кожного українця, не згідного з риторикою та метою одержимого диктатора.

А Господь мовчить і не відповідає на те, про що ми просимо...

Українська армія перевершує себе у спротиві. Західні лідери захоплюються, солідаризуються, допомагають. А в той час російське військо системно нищить квітучі українські міста Харків, Маріуполь, Херсон, Житомир, Чернігів, Київ, по-катівськи розстрілюючи

дітей, їхніх батьків, літніх людей.

А Господь Бог бачить, і, як у багатьох інших війнах, дозволяє нам пережити найжахливіші наслідки ближнього бунту людини проти Бога у всіх найвикривленіших гримасах війни.

Невпинно молюсь про Боже чудо і надзвичайну силу для наших воєнків. Розумію усю непропорційність сил. Внутрішньо плачу від безсилля і смертельної ненаситимості російських убивць.

А Господь все бачить, і лише Його справедливості мене вітає: «Господи Саваоте, Ти Суддя справедливий, що досліджуєш нирки та серце, хай над ними побачу я помсту Твою, бо справу свою я довірив Тобі!» (Еремії 11:20).

Микола РОМАНЮК.

ВІРУЮ

№ 3 (278)
БЕРЕЗЕНЬ 2022 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р UA 59336677000002600105253532, АТ КБ «ПРИВАТБАНК»,
МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1;

E-mail: dobry.samar@gmail.com

Наша сторінка в інтернеті: <http://viruyu.at.ua>

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.